

כ ו א מ"י פ"ג מהל' י"ט
הלכה ט'
ב ו ב מ"י פ"ה מהל'
מעשר הלכה כא
[ש"ע י"ד פ"ג מהל' סני'
ט']
כח ג מ"י פ"ג מהל' ד
הלכה יא'
כט ד מ"י פ"ג מהל' ג
פ"ג מהל' ג
ע ה מ"י פ"ג מהל' שנת
הלכה טו ופ"ה מהל' הלכה
כה

רבינו חננאל

בטא מניה רבא מרב
נחמן, דבר שלא נגמרה
[מלאכתו] וידידן פנין
הוה ולא נתחייבו במעשה,
כדאמרינן מאמתי הירוח
לעבדן במעשה, התאנים
מיתחייבו, כו', ונתנה
השבת ונתנה לעגנה לכל
דבר הראוי לו בשבת,
ואפילו אילו הפנין וכיוצא
בהו, ובגין הקישורין
קודם שישלחו, אע"פ
שלא נתחייבו למעשה,
כיון דלענין עונג אוכל
הוה, כמו שנגמרה מלאכתו
לענין מעשה זמני, והייב
לעשר, או לא, איל שבת
קובעת כ"י היא גזוה
והייב לעשר. ואקשינן
עליה שבת קובעת ודבר
קובעת, כשם שחצוה
איה קובעת אלא דבר
שנגמרה מלאכתו, הוה
במעשרות פ"ג מהל' המעשר
התאנים בחצויה לקובע
כיון ובני ביתו אוכלין
מהו עראי ופטרין, כך
שבת לא תקבע אלא דבר
שנגמרה מלאכתו, אמר
(ג' [לח] תלמוד ערוך
הוא בדין שבת קובעת
אל המוקצה האוכלין
ואפילו דבר שלא נגמרה
מלאכתו, ואמרין אף
[אנן] נמי תנינן, ועוד
א"ר אליעזר עובד אדם
על המוקצה ערב שבת
כו', ודייקין מוקצין
בשביעית, ש"מ משום
דלאו בת שבת היא,
לפוקי שרי למיכל מניה
אפילו בשבת, אלא בשבת
שני שבועי אסור לאכול
בשבת עד שיעשר משום
דשבת קבעה. ופוקין
לאו משום דשבת קבעה,
אלא משום דפריש ואמר
מיכן אני אוכל למחר,
אמירתו היא שקבעתו,
דגלי דעתיה דגמרה הבתי
כמה שהוה עכשיו היא
גמור מלאכתו, והאי אפילו
בחול אמירתו קובעתו
למעשה, ואמאי לא תני
בחול אלא בע"ש, קמ"ל
דטבל מוכן הוא אצל
שבת, שאם עבר ותיקנו
מוקצין, ולא מביעיה
בשביעית דלאו בת עשורי
היא שרי, אלא אפילו
בשאר שני שבועי אם
אמר במוקצה מיכן אני
אוכל למחר, ומה הוא
והייב במעשה, ואם עבר
והייב מותר לאכול ממנו
בשבת.

ואומר מכאן אני נוצר. מקשה צירושלמי מחלפת שטמיהו ד"ש
לעיל (ט) קאמר לא יטול אל"כ נענע והכא קאמר דצמיהו
בעלמא סגי דהא ר"א שמותי הוא (א) ו"ל דלא קשה דלא מחלפת
שטמיהו דמוקצה דבעלי חיים (ט) עדיף ומתמירין טפי אלכ קשה
דמחלפת שטמיהו דצ"ה דלעיל קאמר
דצאומר (ט) מכלן אינו נוטל למחר סגי
והכא קאמר דבעי שירושם ויש לומר
דשאני הכא דלאקיייה צדיים:
תינוקות שפמנו וכו'.
שיכולין לאכול אכילת
עראי עד שיראו פני הצית או פני
החצר מ"מ אכילת שבת חשובה ועראי
שלו קבע וכיון שטמנו (ט) בשבת לאכול
הוקצנו אע"פ שעבר שבת ונקט
תינוקות לנדוהא אע"פ שאין להם
משמחה במעשה זמני, והייב
בנין ובני ביתו אוכלין אביהם
עראי. פ"י צירושלמי דוקא
כיון אלכ איהו גופי' אקבעיהו דגלה
דעתו להניחם שם (ט) כן:
הא בשאר שני שבועי לא. דשבת
אקבעיהו ולכלל דשמעתינן כל
היכא דר"ל שקובע קובע בלא ראיית
פני הצית כמו אם הכניסו דרך
(ט) (שעריס) [דרך גגות וקרפיות]:
א"י הבי מאי אריא שבת אפי' בחול
גמי, אי הכי דטעמא משום
דקבעי דצדורו אפילו בחול נמי וכו'
משום דלאטריך לאשמעינן הכנה
ומכלן אינו נוטל לפיכך נקט שבת
והא מתני' שקבעתו לך מרמי דצדורו
קובע ואשמעינן לך הכנה דא"כ
לשמעינן בחול דצדורו קובע דהוי
רבותא טפי ופלוגתא דהכנה לשמעתינן
מדרקט שבת לענין טבל דשבת קובע
בטבל בשאר ימי שבוש א"י ה"פ
לשמעינן בחול דצדורו קובע ובהכנה
פלגנו פלוגתא דצ"ה וכו' גמי

ערב שבת בשביעית ואומר מכאן אני אוכל
למחר והכמים אומרים א"ע שירושם ויאמר
מכאן ועד כאן: **גמ'** תנן התם ב"ב תינוקות
שפמנו תאנים שבת מערב שבת ושכחו ולא
עשרו למוצאי שבת לא יאכלו אלא אם כן
עשרו ותנן נמי (ט) המעבייר תאנים בחצרו
לקצות בניו ובני ביתו אוכלין מהו (ט) עראי
ופטורים בטא מניה רבא מרב נחמן שבת מהו
שתקבע מוקצה למעשר בדבר שלא נגמרה
מלאכתו מו אמרין כיון דכתיב וקראת
לשבת עונג קבעה ואפילו בדבר שלא נגמרה
מלאכתו או דלמא בדבר שנגמרה מלאכתו
קבעה בדבר שלא נגמרה מלאכתו לא קבעה
א"ל שבת קובעת בין בדבר שנגמרה מלאכתו
בין בדבר שלא נגמרה מלאכתו א"ל ואימא
שבת דומיא דחצר מה חצר אינה קובעת
אלא בדבר שנגמרה מלאכתו * אף ישבת לא
תקבע אלא בדבר שנגמרה מלאכתו א"ל
לימוד ערוך הוא בדינו שהשבת קובעת
בין בדבר שנגמרה מלאכתו בין בדבר
שלא נגמרה מלאכתו אמר מר זוטרא בריה
דרב נחמן אף אנן נמי תנינא ועוד אמר רבי
אליעזר עומד אדם על המוקצה ערב שבת
בשביעית וכו' טעמא דשביעית דלאו
בר עשורי הוא הא בשאר שני שבוע הכי
נמי דאסור מ"ט לאו משום דשבת קובעה
לא שאני התם כיון דאמר מכאן אני אוכל
למחר קבע ליה עלויה או הכי מאי אריא
שבת אפילו בחול נמי הא קמ"ל דטבל (ט) מוכן
הוא אצל שבת השאם עבר ותקנו מתוקן
והלא

ערב שבת בשביעית. שאין מעשר נוגה צה ואין מחוסר אלא הזמנה.
וה"ה צמעושר ובשאר שני שבוע אלא אורחא דמלתא נקט דסתם
מוקצה לאו מעושר הוא דגרוגרות ולמוקים הן סתם מוקצה ואין
רגילין לעשר קודם גמר מלאכה: **ואומר מכאן אני נוטל למחר.**
וסגי צהכי דיש צרייה: **עד**
שירושם. צסימן דאין צרייה: **שדה**
גמ' סיוקוס שטמנו תאנים. שדה
או צגנה לאכילת שבת ושכחו ולא
עשרו כו' לא יאכלו. ואף על גב דק"ל
אין הטבל מתחייב צמעושר לאוכלו
אכילת עראי עד שיראה פני הצית
או פני החצר צ"מ צהשוכר את
הפועלים (דף פ"ה). אכילת שבת
חשובה ועראי שלה הרי הוא קבע
והרי הוטמנו לאכילת שבת והוקצעו.
והאי דנקט תינוקות רבותא היא
דאשמעינן דיש להם מחשבה ע"י
מעשה המוכיח וכדאמרין בהכלל שומטין
(מולין דף ג'.) ותאנים דבר שנגמרה
מלאכתו הוא אל"כ חשב עליהן
לקציות או לגרוגרות ושמעתינן מינה
דבדר שנגמרה מלאכתו שבת קובעת
למעשר בלא ראיית פני הצית ובלא צדור
שלא נגמרה מלאכתו פני שמעינן
אי קבעה אי לא קבעה: **וסתן**
המעבייר תאנים. השומט תאנים
בחצרו: **לקצות.** לישן לעשות מהן
קציעות ולאחר שנטעו קציעות דורסן
צעגול: **כיון ובני ביתו אוכלין מהן**
עראי ופטורין. מלעשר דאין חצר
קובעת צריית פנים אלא צדור
שנגמרה מלאכתו. ומציעא ליה לרבה
שבת מ"י הוה כחצר או עליוטא מיניה:
מהו שקבע מוקצה למעשר. מוקצה
היינו לא נגמרה מלאכתו: **דבני שלא**
נגמרה מלאכתו. לישנא ימירא הוא
והוא פ"י של מוקצה נכבד צספריס:
כיון דכתיב וקראת לשבת עונג. כיון
דאקרי אכילה ידיה עונג קבעה
שאין צה עוד שם עראי אלא שם
קבע: **שבת שפמנו.** שבת לשבת
אסורה אף למוצאי שבת ואם לא יחדה לשבת אסור לכל
שאכילתה לעולם קבע היא קרייה אלכ למוצאי שבת מותר כדלקמני':
לאו צר עשורי הוה. נפקא לן במכילת' (ט) מואכלו צביוני עמך ויתרם
תאכל חית השדה (שמות כג) מה היה אוכלת שלא צמעושר אף אדם אוכל
שלא צמעושר: **כדי נמי דאסור.** לאכול למחר מעושר: **מאי**
עמאל. בשאר שני שבוע לא הא בשאר שני שבוע לא קבע
למעשר בלא ראיית פני הצית ואפי' צבית אינו נקבע אלא צביתסמו
דרך שעריס כדאמרין צהשוכר את הפועלים (צ"מ דף פ"ה). וזה
כשנכנס לא נקבע דהא לא נגמרה מלאכתו ואמר לעיל דאין חצר
קובעת אלא דנגמרה וצית וחרר שוין כדאמרין התם צהשוכר את המלא'
נקט מתניתין שביעית למיסר שאר שנים לאו משום קציעות דשבת:
שאינו פסו כו'. דלחיה אחשבה צדורו שקראה אכילה: **אי הכי.** דטעמיה משום צדוריה הוא: **מאי אריא שבת.** מאי אריא דאשמעינן
דך בשבת לשמעתינן בחול וצדור ורעיס והכא ליפלגו בהכנה דגזולות כדאפלגו צ"ש וצ"ה צצרייה': **הא קמ"ל דטבל מוכן הוא כו'.**
לכדי נקט גמי שבת לאשמעינן מלתא אחריתי ארב אורחיה דלאטריך לאפלוגי בהכנה תנא נמי הא צהדיה דבשאר שני שבוע אינו אסור
משהמוינן אלא משום מעשר בלבד אלכ הכנה ציתא שאם צה אדם ועבר ותקנו מתוקן ומותר לאכול ולא אמרין לא מהניא ליה הזמנה
כל זמן שלא נתקן דהא מוקצה מחמת אסור טבל הוא ואסמיה מדעתיה קמ"ל כיון דהגבהת תרומה ומעשר מדאורייתא בשבת שרי אין זה
מוקצה מחמת אסור והכי שמעינן ליה ממתניתין מדקתני עומד אדם על המוקצה לכתחלה בשביעית ולא מני למדק מניה אסור בשאר
שני שבוע אלא הכי קאמר הא בשאר שני שבוע לא יעמוד ויאמר כן דקבע ליה צדוריה ומחייב צמעושר ולמחר אכיל ליה בטבל דאי כ"ל
תנא דאסור מוקצה נמי לא פקע מיניה הכי הוה ליה לתמי העומד על המוקצה ערב שבת בשביעית ואומר מכאן אני אוכל למחר הכי זה
מן המוכן ודייקין מיניה הא בשאר שני שבוע אינו מוכן אי נמי עומד אדם על המוקצה ע"ש בשביעית ואומר מכאן אני אוכל למחר
והרי זה מן המוכן ודייקין מיניה הא בשאר שני שבוע אינו מוכן אלכ השתא לא שמעינן מדייקא דנתקן משום מוקצה אלא משום מעשר:
והלא

א) מעשרות פ"ק ד מ"ב,
ב) מעשרות פ"ק ג מ"א
ג) [תקין לה]: א) [תבי עראי]
ד) [תבי מעשר]. ד) [תקין לה].
ה) [מעשרות פ"ה כ'].
ו) [לעיל ג' ח' ט' דף ג' א'.]
ז) [נ"י לעיל ג' מו"ה דלמלא]
ח) [מפרשי הש"ס]. ז) [זה חז]
ט) [ל' וכן א"י צירושלמי].
י) [שטמנו לאכול שבת]
יא) [ש' מוחקין צבית]
יב) [ק' ו"ג ש"ל צספריס שם]
יג) [ק"ל חמלה צספריס שם]
יד) [ע"מ שמה שירא לאכול לא]
יהא מוקצה. ט) דש"ל

תורה אור השלם

1. אם תשיב משבת
רצוף עשות חצויה ביום
קדשי וקראת לשבת עונג
לקדוש ו' מוכר ובדירתו
מעשרות דרביך ממוצא
הצדק ודבר דרבי:
ישיעוהו נח יג

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה אי הכי וכו'
אם כמון לאכול למחר צדור
שירושם ולמחר סני לומר
וכו' בפלוגתא דכ"ה:
(ב) ד"ה אי הכי מעשר
בו ואם כ"ה:

גליון הש"ס

גמ' אף שבת לא תקבע
עין פסחים דף קה ע"א:

הגהות הגר"א

[א] תוב' ד"ה ואומר כו'
שמויה הוא ומשני דמוקצה
דצ"ה עדיף ומתמירין טפי
מוקצה דמתלפי שמיטתו
דצ"ה דלעיל קאמר צאומר
זה חז אינו נוטל למחר סני
והכא קאמר דבעי שירושם
ומשני דשאני הכא דלאקרי
צדיה כ"ל וכו' ואף ש"ל
דחיה הוא הלשון לפי צדי
רבה שם (דף ג' מ"מ אין
משמעות הלשון דבעי
שירושם:

מוסף רש"י

כיון דכתיב וקראת
לשבת עונג קבעה.
דשבת עונג אקרי מכל
שהוא היו עונג [שבת ד.ד].
ואפילו אכילת ארבע שבת
מאופי קבע למעשר
(פסחים קה.). דטבל מוכן
הוא אצל שבת. שאין צו
מוקצה אלכ אסורין ואם
צא אדם ועבר על דברי
תמימים שאסור מוכן
בשבת ותיקן מתוקן
ומותר לנטלו ולאכול
(שבת מ"ג.).

מוסף תוספות

א. (בכ"א שבת ק"ל ב.)
פירוש, מהלמדי בית
שבאי מרי"ט. ב. ואין
נראה דפליגי אבית הלל.
מרי"ט. ג. יש להם מחשבה

המביא פרק רביעי ביצה

לה.

עין משפט נר מצוה

(א) משפחה פ"ד מ"ג
 ט) ויפתח עשרה ימים
 פתסנה; א) משפחות פ"ב
 מ"ד, ד) [נשיל לך; ותיב]
 (א) תרומות פ"ח מ"ג, א) [לא
 יגמור מתניתין רבי נתן
 דמתיב ר' נתן אומר כי כ"ל
 מהיר"ט, א) תוספתא
 דמשפחות פ"ג, ו) [אם תחת
 המשפחה פ"ח, א) [תקיעות
 תהרי"ט, ט) [דף ג' א';
 (י) [ע"כ, א) לעולם אפי'
 מותר חזר קובע כ"ל,]

עא א מיי פ"ה מה'ג
 מעשר ה' ית'
 עב ב מיי שם פ"ג הלכה
 ד'
 עג ג מיי פ"ד שם הלכה
 ז' [משפחה פ"ד סי'
 שלם ספ"ג];
 עד ד מיי פ"ה שם הלכה
 (כז) וכן ב' תוס"ע
 י"ד סומן שלם ספ"ג
 [קדן];
 עה ה מיי פ"ג שם הלכה
 ג [משפחה פ"ד סימן
 שלם ספ"ג];

הגהות הב"ח

(א) נב' ולא כשאמר יגמור
 כ"ל ויחיתו ר' אליעזר
 נחמק; (ב) תוס' ד"ה ור"א
 כשאמר ר' אליעזר יגמור
 בשבת יגמור אלא כי ור"א
 פ"ל: (ג) ד"ה אחד שבת
 ובי א"ר קובע אלא כ"ל
 ויחיתו א"ר קובע נחמק;

רבינו הגנאל

ואקשינן אמאי מחייב ר'
 אליעזר ברבר שלא נגמרה
 מלאכתו, והלא מה
 שישאר מכדי אכילתו
 מחזורי אצל העיקר
 שנטלו מצטו עד שתגמר
 מלאכת הכל כאחת,
 ושבעין ליה ל"ר אליעזר
 דכי האי גונא לא קבע
 דתנן במעשרות פרק ד',
 הנוטל זיתים מן המעטן
 טמא פטור מפני שמחזור
 את המותר, ואוקימנא
 א"ר המעטן כמערך טהור
 וגברא טמא, דלא מצי
 לאהדורי מה שישאר לו
 מן הזיתים, וסופא במעטן
 טמא וגברא טמא, אכיל
 מאי דאכל ומאי דאשתיד
 ליה מן זיתאי מהדר להו
 למעטן ולפיקי פטור.
 ופרקינן מתניתין גמי
 במעטן טהור וגברא טמא,
 ואקשינן והלא מתניתין
 מחזורין ועומדין הן,
 כלומר עיינן לא ננע בהן
 כלל, אלא ברבר בלבד
 אמר מיכן אי נוטל למחר,
 אמר רב שימי בר אשי ר'
 אליעזר לעטמיה דאמר
 אפילו תרומה קובעת, וכל
 שכן כשיאמר מיכן אי
 אוכל למחר, דתנן
 במעשרות פרק ב', פירות
 שתרמנו עד שלא נגמרה
 מלאכתן ר' אליעזר אוסר
 לאכול מהן עראי וחכמים
 מתירין, ת"ש מסיפא
 והכ"א עד שירשום ויאמר
 כ"ר, כענין הוראשון
 ופשוטה היא, הנה
 הנמזוני טעמא דר'
 אליעזר משום דאמר מיכן
 אני אוכל למחר קבעה לה
 שבת עליוהו, ורפי דר'
 אליעזר אד"ר אליעזר,
 דתנן בתרומות פרק ח',
 היה אוכל באשכול ונכנס
 מגיה לחצר ר' אליעזר
 אומר יגמור, ר' יהושע
 אומר לא יגמור, חשכה
 בלילי שבת ר' אליעזר
 אומר יגמור כ"ר, הנה כיון
 שהיה אוכל באשכול
 מיערב שבת וחשכה בלילי
 שבת, כאילו אמר מיכן
 אני נוטל, כיון שתופס
 בידו האוכל ואוכל, וא"ר
 אליעזר יגמור ולא קבעה
 שבת, ומשנין התם כדתי
 ר' נתן בירושלמי (פ), דתי
 ר' נתן לא שאמר ר'
 אליעזר משום שהתחיל
 באשכול בהיותו יגמור,
 אלא שר' אליעזר אומר
 ימתיק עד מוצאי שבת
 ויגמור, ש"מ אבל בשבת
 לא, משום דקבעה לה
 שבת כי האי גונא, א"ר
 יוחנן אחד שבת ואחד
 תצי ואחד תרומה ואחד
 מקח, כולן אין קובעין
 אלא ברבר שנגמרה
 מלאכתו, שבת לאפקי
 מהלל, דתייא המעביד
 פירות ממקום למקום
 אסור.

והלא מותרו חזור ושבעין ליה לרבי אליעזר
 דאמר כל היכא דמותרו חזור לא קבע דתנן,
 "הנוטל זיתים מן המעטן מובל אחת אחת
 במלח ואוכל ואם טבל ונתן לפניו ע"עשרה
 חייב ר"א אומר מן המעטן טהור חייב מן
 המעטן טמא פטור מפני שהוא מחזור את
 המותר והוי"נ בה מאי שניא רישא ומאי
 שניא סיפא וא"ר אבהו רישא במעטן טהור
 וגברא טמא דלא מצי מהדר ליה סיפא
 במעטן טמא וגברא טמא דמצי מהדר ליה
 מתניתין גמי במקוצה טהור וגברא טמא
 דלא מצי מהדר ליה והלא מחזורין ועומדין
 הן אלא אמר רב שימי בר אשי ר"א קא
 אכרת רבי אליעזר למעמיה דאמר תרומה
 קבעה וב"ש שבת דתנן, פירות שתרמנו עד
 שלא נגמרה מלאכתן ר"א אוסר לאכול
 מהן עראי ויחכמים מתירין ת"ש מסיפא
 והכ"א עד שירשום ויאמר מוכאן ועד כאן
 מעמא דע"ש בשביעית דלאו בר עשורי
 הוא הא בשאר שני שבוע דבני עשורי
 ניגהו אסורים מ"ט לאו משום דשבת קבעה
 לא שאני התם כיון דאמר מוכאן ועד כאן אני
 אוכל למחר קבע ליה אי הכי מאי אריא
 שבת אפילו בחול גמי הא קמ"ל ט' דטבל
 מוכן הוא אצל שבת שאם עבר ותקנו
 מתוקן ורמינהו ט' היה אוכל באשכול ונכנס
 מוגנה לחצר ר"א אומר יגמור רבי יהושע
 אומר ילא יגמור חשכה בלילי שבת ר"א
 אומר יגמור ר' יהושע אומר רלא יגמור ו' התם
 בדקתני מעמא ר' נתן אומר לא כשאמר ר"א
 יגמור בחצר יגמור אלא יוצא חוץ לחצר ויגמור
 ולא כשאמר ט' ר"א יגמור בשבת יגמור אלא
 ממתין למוצאי שבת ויגמור כי אתא רבין א"ר
 יוחנן אחד שבת ואחד תרומה ואחד חצר
 ואחד מקח כולן אין קובעין אלא ברבר
 שנגמרה מלאכתן שבת לאפקי מהדר ליה דתניא
 "המעמר פירות ממקום למקום ט' לקצור וקדש
 עליוהו היום א"ר יהודה הלל לעצמו אוסר
 חצר

והלא מותרו חזור ושבעין ליה לרבי אליעזר
 דאמר כל היכא דמותרו חזור לא קבע דתנן,
 "הנוטל זיתים מן המעטן מובל אחת אחת
 במלח ואוכל ואם טבל ונתן לפניו ע"עשרה
 חייב ר"א אומר מן המעטן טהור חייב מן
 המעטן טמא פטור מפני שהוא מחזור את
 המותר והוי"נ בה מאי שניא רישא ומאי
 שניא סיפא וא"ר אבהו רישא במעטן טהור
 וגברא טמא דלא מצי מהדר ליה סיפא
 במעטן טמא וגברא טמא דמצי מהדר ליה
 מתניתין גמי במקוצה טהור וגברא טמא
 דלא מצי מהדר ליה והלא מחזורין ועומדין
 הן אלא אמר רב שימי בר אשי ר"א קא
 אכרת רבי אליעזר למעמיה דאמר תרומה
 קבעה וב"ש שבת דתנן, פירות שתרמנו עד
 שלא נגמרה מלאכתן ר"א אוסר לאכול
 מהן עראי ויחכמים מתירין ת"ש מסיפא
 והכ"א עד שירשום ויאמר מוכאן ועד כאן
 מעמא דע"ש בשביעית דלאו בר עשורי
 הוא הא בשאר שני שבוע דבני עשורי
 ניגהו אסורים מ"ט לאו משום דשבת קבעה
 לא שאני התם כיון דאמר מוכאן ועד כאן אני
 אוכל למחר קבע ליה אי הכי מאי אריא
 שבת אפילו בחול גמי הא קמ"ל ט' דטבל
 מוכן הוא אצל שבת שאם עבר ותקנו
 מתוקן ורמינהו ט' היה אוכל באשכול ונכנס
 מוגנה לחצר ר"א אומר יגמור רבי יהושע
 אומר ילא יגמור חשכה בלילי שבת ר"א
 אומר יגמור ר' יהושע אומר רלא יגמור ו' התם
 בדקתני מעמא ר' נתן אומר לא כשאמר ר"א
 יגמור בחצר יגמור אלא יוצא חוץ לחצר ויגמור
 ולא כשאמר ט' ר"א יגמור בשבת יגמור אלא
 ממתין למוצאי שבת ויגמור כי אתא רבין א"ר
 יוחנן אחד שבת ואחד תרומה ואחד חצר
 ואחד מקח כולן אין קובעין אלא ברבר
 שנגמרה מלאכתן שבת לאפקי מהדר ליה דתניא
 "המעמר פירות ממקום למקום ט' לקצור וקדש
 עליוהו היום א"ר יהודה הלל לעצמו אוסר
 חצר

והלא מותרו חזור ושבעין ליה לרבי אליעזר
 דאמר כל היכא דמותרו חזור לא קבע דתנן,
 "הנוטל זיתים מן המעטן מובל אחת אחת
 במלח ואוכל ואם טבל ונתן לפניו ע"עשרה
 חייב ר"א אומר מן המעטן טהור חייב מן
 המעטן טמא פטור מפני שהוא מחזור את
 המותר והוי"נ בה מאי שניא רישא ומאי
 שניא סיפא וא"ר אבהו רישא במעטן טהור
 וגברא טמא דלא מצי מהדר ליה סיפא
 במעטן טמא וגברא טמא דמצי מהדר ליה
 מתניתין גמי במקוצה טהור וגברא טמא
 דלא מצי מהדר ליה והלא מחזורין ועומדין
 הן אלא אמר רב שימי וכו'. והאי לר'
 אליעזר קובע שבת אפילו
 בלא נגמרה מלאכתו כמו גבי תרומה
 אצל לרזנן דמתירין גבי תרומה לא
 ידעין גבי שבת:

ת"ש מעט מסיפא

ללא פליגי
 רבנן אלא דוקא צבירה;
 [שאני התם כיון דאמר מוכאן]
 והכא לא שייך למפרך והלא
 מותר חזר לרזנן לית ליה הך
 קבלה ט' לעולם מותרו קובע:
 (ט) ר' רבי אליעזר אומר יגמור בשבת
 א"א כ"ר, ור"א מ"ש
 מתניקות שטמנו ללמוצי שבת לא
 יאכלו יש לומר דהתם יתדוס לאכילת
 שבת אכל הכא לא יתדוס לשבת כפי'
 רש"י אי נמי דהתם מייירי בתאנים
 דנגמרה מלאכתן אכל הכא מייירי
 צאשכול שלם נגמרה מלאכתו:
 אחד שבת ט' אינו קובע וכו' אינו
 קובע א"א ברבר שנגמרה

הדרן עלך המביא

מלאכתו אלא רבי אליעזר:
 הדרן עלך המביא

והלא מותרו חזור ושבעין ליה לרבי אליעזר
 דאמר כל היכא דמותרו חזור לא קבע דתנן,
 "הנוטל זיתים מן המעטן מובל אחת אחת
 במלח ואוכל ואם טבל ונתן לפניו ע"עשרה
 חייב ר"א אומר מן המעטן טהור חייב מן
 המעטן טמא פטור מפני שהוא מחזור את
 המותר והוי"נ בה מאי שניא רישא ומאי
 שניא סיפא וא"ר אבהו רישא במעטן טהור
 וגברא טמא דלא מצי מהדר ליה סיפא
 במעטן טמא וגברא טמא דמצי מהדר ליה
 מתניתין גמי במקוצה טהור וגברא טמא
 דלא מצי מהדר ליה והלא מחזורין ועומדין
 הן אלא אמר רב שימי וכו'. והאי לר'
 אליעזר קובע שבת אפילו
 בלא נגמרה מלאכתו כמו גבי תרומה
 אצל לרזנן דמתירין גבי תרומה לא
 ידעין גבי שבת:

והלא מותרו חזור ושבעין ליה לרבי אליעזר
 דאמר כל היכא דמותרו חזור לא קבע דתנן,
 "הנוטל זיתים מן המעטן מובל אחת אחת
 במלח ואוכל ואם טבל ונתן לפניו ע"עשרה
 חייב ר"א אומר מן המעטן טהור חייב מן
 המעטן טמא פטור מפני שהוא מחזור את
 המותר והוי"נ בה מאי שניא רישא ומאי
 שניא סיפא וא"ר אבהו רישא במעטן טהור
 וגברא טמא דלא מצי מהדר ליה סיפא
 במעטן טמא וגברא טמא דמצי מהדר ליה
 מתניתין גמי במקוצה טהור וגברא טמא
 דלא מצי מהדר ליה והלא מחזורין ועומדין
 הן אלא אמר רב שימי וכו'. והאי לר'
 אליעזר קובע שבת אפילו
 בלא נגמרה מלאכתו כמו גבי תרומה
 אצל לרזנן דמתירין גבי תרומה לא
 ידעין גבי שבת:

והלא מותרו חזור ושבעין ליה לרבי אליעזר
 דאמר כל היכא דמותרו חזור לא קבע דתנן,
 "הנוטל זיתים מן המעטן מובל אחת אחת
 במלח ואוכל ואם טבל ונתן לפניו ע"עשרה
 חייב ר"א אומר מן המעטן טהור חייב מן
 המעטן טמא פטור מפני שהוא מחזור את
 המותר והוי"נ בה מאי שניא רישא ומאי
 שניא סיפא וא"ר אבהו רישא במעטן טהור
 וגברא טמא דלא מצי מהדר ליה סיפא
 במעטן טמא וגברא טמא דמצי מהדר ליה
 מתניתין גמי במקוצה טהור וגברא טמא
 דלא מצי מהדר ליה והלא מחזורין ועומדין
 הן אלא אמר רב שימי וכו'. והאי לר'
 אליעזר קובע שבת אפילו
 בלא נגמרה מלאכתו כמו גבי תרומה
 אצל לרזנן דמתירין גבי תרומה לא
 ידעין גבי שבת:

(א) שם בפ"ה הלכה ב' והוא תוספתא דתמורות פ"ז.

(א) שם בפ"ה הלכה ב' והוא תוספתא דתמורות פ"ז.

